

Als duiven op de vlucht

Alexander Somerville

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 23

1. Komt, maakt God met mij groot	Charles Haddon Spurgeon
2. Een kostbare uitnodiging	Joseph Addison Alexander
3. Het goede verlangen	William Bridge
4. De belijdenis van Thomas	Thomas M'Crie
5. De namen van Christus	Octavius Winslow
6. Verlangen in geloof	Thomas Manton
7. Kom, wees welkom!	Charles Haddon Spurgeon

Jaargang 23 – nummer 8 – juli/augustus 2021

Toelichting foto omslag:

Iedereen kent het tafereel op de Dam of op andere pleinen en straten: een vlucht duiven, net opgeschrikt. Ze hebben weinig mogelijkheden zich te verdedigen, zijn niet handig of sterk, maar vliegen op als ze dreiging ervaren. Zo kan het ook gaan met de zondige mens die wordt aangeraakt door het woord van God: hij schrikt op uit zijn rust. Hij kan zich niet meer verdedigen, kan niet meer ontsnappen – behalve door toevlucht te nemen tot Jezus Christus. Met vele voorbeelden wijst Somerville ons daarop in deze preek: neem uw toevlucht bij de Heere, Hij is onze Hulp en ons Schild.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Christ's doves on the wing

Bron: A.N. Somerville, D.D., Precious Seed Sown in Many Lands (Londen: 1890)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Als duiven op de vlucht

Wie zijn dezen, die daar komen gevlogen als een wolk, en als duiven tot hun vensters?

Jesaja 60:8

Wij lezen deze woorden in een profetie die haar vervulling zal krijgen in de laatste dagen. Zonder twijfel wijzen ze allereerst op Gods oude verbondsvolk. Tegelijk is het mogelijk om deze woorden toe te passen op het toebrengen van jood en heiden in alle eeuwen.

De profeet wordt ons voorgesteld als op zijn wachttorens. Hij kijkt naar alle kanten en ziet allerlei groepen die onderweg zijn naar Sion. Vanuit het westen, in de richting van de Middellandse Zee, ziet hij schepen aankomen. Deze brengen de Joden thuis die lange tijd in ballingschap zijn geweest op de eilanden en in Tarsis. De vloot met zijn witte zeilen in de verte, de voorstevens van de schepen gericht naar de kust van het beloofde land, roept het beeld op van een vlucht duiven hoog in de lucht, die zich naar de duiventil haast. Of, zoals de tekst suggereert, ze vliegen naar hun nesten in de spleten van de rotsen.

Het beeld dat de profeet gebruikt, mag worden gezien als een illustratie van de bekering tot God. We zien in dit beeld:

1. De zondaar die opschrikt uit zijn gerustheid
2. De ontwaakte zondaar die naar Christus vlucht
3. De overtuigde zondaar bij de opening van de veilige rotsspleet

1. De zondaar die opschrikt uit zijn gerustheid

De zondaar die ontwaakt, is als een duif die schrikt en opvliegt. Waarom zou een ontwaakte zondaar met een duif vergeleken worden? Is dat omdat hij zo zuiver is, zo vriendelijk, zo onschuldig of zo lieflijk? In het geheel niet, maar wel omdat hij, net als de duif, zwak is en gemakkelijk schrikt. Hij heeft van schrik als zijn geweten gaat spreken. Hij is hulpeloos en kan zichzelf niet beschermen. Bij dreigend gevaar is vluchten de enige mogelijkheid. Zijn kracht ligt niet in hemzelf, maar in de rots waar

hij zijn toevlucht vindt. In plaats van zuiver, vriendelijk, onschuldig en liefelijk is het hart van een zondaar een broeinest van verdorvenheid. Het wemelt er van hoogmoed, trots, hebzucht, wellust, ontevredenheid, egoïsme, wreedheid en bedrog. Het is vuil, lichtzinnig, ongeduldig, en onstuimig in het bevredigen van zijn verlangens. Het is vol van wrok, bitterheid en hang naar vergelding. Bovenal, het is *goddeloos*.

Sommige mensen verbergen hun ware aard voor de medemensen die hen alleen op afstand kennen. Maar als ze thuis zijn, ontpoppen zij zich als een tiran. Hun eigen familieleden kunnen amper met hen samenleven. Ze zijn grof, veeleisend, prikkelbaar en onvriendelijk. Ze zijn vol aardsghezindheid. Hun gedrag is achterbaks, gemeen en onaangenaam. Het belangrijkste is niet hoe iemand wordt getypeerd, maar wie hij in werkelijkheid is.

De betekenis van de naam 'Jona' is duif. Dit is een prachtige naam, die het beeld oproept van iemand met een zacht karakter. Maar Jona was korzelig, trots, zelfzuchtig, liefdeloos en ongehoorzaam. Andere mensen doen ons denken aan de majestueuze Chimborazo, een berg in het Zuid-Amerikaanse Andesgebergte, die zich symmetrisch boven de wolken verheft in de vorm van een indrukwekkende kegel. Zijn flanken zijn bedekt met sneeuw, wit, koud, onbezoedeld en bewegingloos. Dit alles is slechts de buitenkant. Maar wat zit er al die tijd vanbinnen? In zijn binnenste gloeit de berg van vulkanisch vuur. Zo zijn er mensen die van buiten het toonbeeld lijken van fatsoen, kalmte en zuiverheid. Maar vanbinnen brandt een wrede kwaadaardigheid en trilt een onheilige hartstocht. Daar smeulen afgunst, bittere jaloezie en begerige hebzucht.

Wat is het noodzakelijk om erachter te komen wie wij werkelijk zijn. Velen dreigen voor altijd verloren te gaan, omdat zij op dit moment onwetend zijn over hun verlorenheid. 'Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, wat *verloren was*' (Luk. 19:10). De enige soort mensen die Hij kwam redden, waren verloren zondaren. Als we niet erkennen dat wij van nature verloren zondaren zijn, doen we ons uiterste best om niet te horen bij degenen voor wie Hij gekomen is.

Dit doet mij denken aan een gebeurtenis die me een paar jaar geleden werd verteld toen ik in Philadelphia was (1878). Er was een grote jeugd-bijeenkomst en de spreker stond op het punt de kinderen aan te spreken. Op dat moment kwam een man opgewonden binnen en hij liep naar het podium. Wat was er aan de hand? De onbekende vertelde de spreker dat hij met zijn dochtertje naar deze bijeenkomst zou komen. Maar in de drukte op straat waren ze van elkaar gescheiden geraakt en nu was zijn kleine meisje zoek. Het was mogelijk dat ze zelf de weg naar de zaal had gevonden, maar anders moest de politie erbij komen om de hele stad te doorzoeken. 'We zullen snel genoeg weten of ze hier is', zei de voorganger. 'Wat is haar naam?' 'Ze heet Mary Wilson.' Toen sprak hij, zo luid dat alle kinderen hem konden horen: 'Als Mary Wilson, die zoek is geraakt, hier is, laat haar dan opstaan.' Het werd muistil en de spreker en de vader keken de zaal rond. Niemand stond op. De voorganger herhaalde: 'Als Mary Wilson, *die zoek is geraakt*, in de zaal is, laat haar dan opstaan van haar stoel.' Er kwam geen reactie. 'Ze is hier niet', zei de voorganger, en de verdrietige vader haastte zich de zaal uit om elders te zoeken.

Toen de bijeenkomst voorbij was en de kinderen waren vertrokken, zag de spreker een meisje in haar eentje op een bank zitten. Hij ging naar haar toe en vroeg waarom ze bleef zitten. Het meisje zei: 'Ik wacht op iemand die mij ophaalt en thuisbrengt.' 'Wat is je naam?', informeerde de man. 'Mary Wilson', antwoordde ze. 'Mary Wilson! Hoorde jij mij vanavond niet twee keer vragen of Mary Wilson, die zoek was geraakt, op wilde staan als ze hier aanwezig was?' 'O ja,' antwoordde het meisje, '*maar ik was niet zoek geraakt!*' Ze was zich er niet van bewust dat iemand haar was kwijtgeraakt en daarom werd ze niet gevonden. Zijn er niet velen die veel ouder zijn dan dit kind, die niet worden gevonden door de Heere omdat ze hun hele leven onwetend blijven van hun verlorenheid?

De zondaar die wordt wakker geschud uit zijn gerustheid en iets voelt van zijn zonde en van het gevaar dat hem bedreigt, is als de duif die geschrokken opvliegt. Heeft de Heere u wakker geschud? Heeft Hij u laten opschrikken door te laten zien dat u verloren bent? Pas op dat u niet terugvalt in gevoelloosheid en onverschilligheid.

2. De ontwaakte zondaar die naar Christus vlucht

Laten we eens zien waardoor de duif zoal wordt gewaarschuwd om naar zijn nest te vliegen. Allereerst zijn er de schaduwen van de avond die valt. Duiven vliegen naar hun nest als het daglicht zwakker wordt. Er is geen fraaier gezicht op het platteland dan een vlucht vogels die naar hun nesten vliegen als de avond daalt – dan de kraaien die in de stille avond hun plekje zoeken in de hoge olmen – dan de kauwen met hun grijze kopjes, die een slaapplaats zoeken in de met klimop bedekte rots-wanden, uitstekend boven de zee – dan de spreeuwen, cirkelend door de lucht, voordat ze slapen gaan – of dan de rotsduiven die zich reppen naar de steile rotswand, overwoekerd met planten, waartussen ze hun nesten hebben.

Hun instinct zorgt ervoor dat de vogels hier geen uur te lang mee wachten. Ze wachten niet tot het werkelijk donker is. Laten wij hetzelfde doen en ons de woorden van Christus herinneren: 'De nacht komt' (Joh. 9:4). Zijn er voor ons geen tekenen dat de dag ten einde loopt? Welke dag? De dag van uw onbetaalbare kans. En zijn er niet vele aanwijzingen voor u dat uw dag voorbijvliegt, gelet op de vele verliezen in het leven? Denk aan het verlies van jeugdvrienden door de slag van de dood. Denk aan het plotselinge verlies van uw geliefde kind, aan de eenzaamheid na het verlies van uw echtgenoot. Denk aan de ziekten, zorgen en teleurstellingen van het leven. Let op de grijze haren die verschijnen aan uw slapen, op de kwalen van de ouderdom die u kwellen. Zijn het niet allemaal waarschuwingen dat de dag van de gelegenheid snel en geruisloos verdwijnt? Wanneer die dag voorbij is, komt hij niet terug! Al de macht in de wereld, ja, zelfs de macht van de twaalf legioenen engelen waarover Jezus sprak in de hof waar Hij leed, kan de deur naar het leven niet openen als die eenmaal is gesloten. Dan is de mogelijkheid voor u voorbij.

Pas op voor uitstelgedrag. Enige tijd geleden was ik in Sint-Petersburg in Rusland. Het was daar hartje winter. Voor ik mijn zendingswerk begon, wilde ik graag de stad bezichtigen. Ik ging naar de oevers van de Neva, de voorname rivier waaraan de stad is gebouwd. Maar ik kreeg

nog geen glimpje van de rivier te zien, want ze was bedekt met ijs. Het ijs was drie voet dik en bedekt met sneeuw. Ik liep over het ijs naar de overkant van de rivier. Wat mij trof, was dat er langs de kades een vloot aan schepen lag. Het waren schepen en stoomboten in alle soorten en maten, vastgevroren in het ijs. Ik schat dat er wel tweehonderd lagen. Zonder beweging, vastgeklonken. Was het de bedoeling dat deze schepen hier lagen? Nee, niet een ervan. Ze werden daar vastgehouden tegen hoge kosten voor hun eigenaars en tot ongemak van de officieren en bemanningsleden. Ze liepen zelfs gevaar vanwege de druk van het voortdurend aangroeiende ijs. Ze hadden verwacht allang onderweg te zijn op de Baltische zee, of op nog verder gelegen zeeën. Waarom lagen ze dan hier? Omdat de vorst die winter [1880-1881] wat eerder was ingetreden dan gebruikelijk. En door een geringe onnodige vertraging lagen deze schepen in één nacht plotseling vast in het ijs, gevangen van eind oktober tot half mei.

O, zorg ervoor dat u zich bijtijds en oprecht bekeert tot God! Anders laat u uw onbetaalbare kans voorbijgaan, en wordt u onverwacht gegrepen door de ijzige hand van de dood. Dan zit u vastgeketend in uw zonden, niet alleen een leven lang, maar voor eeuwig!

Een tweede reden om te vluchten is de nadering van een storm. Voorafgaand aan een orkaan zijn er signalen dat de storm eraan komt. Daar is bijvoorbeeld het zuchten en kreunen van de wind, het opwarrelen van bladeren, een onnatuurlijke stilte en zwoelheid in de atmosfeer. Er zijn de plotselinge windvlagen en de jacht van wolken hoog langs de hemel. Het instinct van de duif waarschuwt haar voor de naderende storm. Zo spreekt de psalmist over de duif die ontkomt 'van de drijvende wind, van de storm' (zie Psalm 55:7-9).

De zeeman op het water heeft een vergelijkbare kennis van het weer. Hij merkt aan de signalen dat een storm ophanden is. Het grauwe licht aan de horizon, de grillige windstoten, de wilde bewegingen van de vogels op zee, een plotselinge windstilte, de barometer in kajuit of stuurhut die plots achteruitgaat – dit alles laat hem weten dat de orkaan komt aanstormen. Direct worden de matrozen omhoog het want in gestuurd om de zeilen in te halen, te reven of op te rollen. Ze moeten

de ra vastzetten en omwinden, de mast moet omlaag. Orders klinken om alle losse spullen van het dek te halen en ervoor te zorgen dat de reddingsboten niet overboord worden geslagen. Deze moeten worden klaargemaakt voor gebruik. Alles moet worden vastgemaakt en verstevigd, zodat het schip klaar is om de storm te doorstaan en veilig door de orkaan wordt geloodst.

Is het niet zo dat een storm ook op het punt staat óns te treffen? En moeten we dan geen veilige schuilplaats en bescherming hebben? Waarnaar verwezen Johannes de Doper en Paulus anders dan naar zo'n storm, toen ze spraken over de 'toekomstige toorn' (vergl. Matth. 3:7, Luk. 3:7)? Zijn de mensen in onze tijd, die zeggen dat er geen gevaar dreigt, verstandiger dan zij? Heeft iemand van u de tekenen van deze vreeswekkende orkaan tot nog toe gemist?

Wat voor tekenen zijn dat eigenlijk? Om te beginnen zijn er duidelijke uitspraken in de Schrift zelf over het ophanden zijnde oordeel. Maar hebt u nooit een ander soort tekenen gehad? Heeft uw geweten u nooit angst aangejaagd? Zijn er van tijd tot tijd geen bliksemschichten vanbinnen geweest die u deden huiveren? Hebben onzichtbare engels en pijlen uw gemoed nooit benauwd en verwond? Kreunde u nooit onder pijnscheuten van wroeging? Zijn er nooit druppels van een vloeibaar vuur (zoals de grote Griek Agamemnon, al was hij een heiden, het beschrijft) in uw boezem gevallen? Bent u niet meerdere keren bevend wit weggetrokken? Hebt u nooit in tijden van hevige zielsangst momenten gehad dat u liever dood wilde zijn?

Ik denk dat er niemand is die geen momenten kent dat zijn geweten hem aanklaagt. Dat geldt iedereen, of hij nu leeft in de wereld, scepticus is of overtuigd atheïst, een meedogenloze dictator, een heiden uit Afrika of een man of vrouw die in grote zonde is gevallen of losbandig leeft. Wat hebt u gedaan met de zonden die steeds aan uw gemoed knagen? Zijn die zonden weggeworpen? Zijn ze vergeven? Bent u er zeker van dat ze u niet meer zullen verontrusten? Is het soms niet zo, dat lang vergeten en begraven zonden plotseling en zonder waarschuwing vooraf weer bovenkomen en u angst aanjagen? Deze knepen van een

verontrust geweten zijn op zichzelf al voldoende om u wakker te schudden en voor te bereiden op het naderende gevaar. Ze zouden voldoende moeten zijn om u te doen haasten de storm te ontvluchten voordat u er midden in zit.

Een derde reden waarom een duif zich naar zijn nest kan haasten, is de verschijning van een roofvogel. De duif is voor een roofvogel een gemakkelijke prooi. En terwijl ze zelf volkomen weerloos is, heeft de duif veel vijanden. Als hoog aan de hemel een roofvogel verschijnt, heeft een duif geen verdere waarschuwing nodig, maar zal ze onmiddellijk haar uiterste best doen om weg te vliegen. Ik herinner me hoe ik jaren geleden bij de berg Sinai stond. Daar bij Horebs granieten rotswand hipten kleine vogeltjes tsjirpend rond. Plotseling verscheen er in het oosten een grote havik. Met zijn vleugels uitgebreid, schijnbaar bewegingloos, naderde hij de plek waar de tsjirpende vogeltjes waren. Zij waren zich ten volle van hun dodelijke vijand bewust. Hun instinct waarschuwde hen dat opvliegen hun ondergang zou betekenen. Daarom werden ze plotseling stil en kropen ze ineen naast de stenen in de vallei, want de havik kan alleen een prooi in zijn vlucht grijpen. De grote vogel cirkelde vergeefs een paar maal boven de plek. Uiteindelijk verdween hij in het westen en ik zag hem niet meer terug.

Zweeft er ook heden geen roofvogel boven onze hoofden? Is daar niet een vogel, die met zijn scherpe ogen op ons loert en zijn grote, zwarte vleugels uitspreidt tussen ons en de zon? Welke vogel is dat? Het is de dood! We zijn vertrouwd met de diepe, koude, onheilspellende schaduw die deze vreeswekkende vogel met zijn vleugels over de mensheid op deze aarde werpt. Daarom wordt gezegd dat de mensen op aarde zich bevinden in het land van de schaduw van de dood (vergl. Matth. 4:16). De dood heeft een nog scherpere blik dan de arend en hij heeft zijn oog laten vallen op ieder van ons. Sommigen die vol verlangen uitzaagen naar mijn komst vandaag, hebben voordat ik arriveerde hun jeugdige ogen al voor altijd gesloten. De dood wacht op het moment dat hij neer kan schieten om ons te grijpen en in zijn klauwen meedogenloos weg te rukken van degenen die ons lief zijn. Hij rukt ons weg, uit de drukke stad, uit de grote kerkelijke gemeente waartoe we behoren. Elke

week confronteert een ernstig ongeluk, op land of op zee, ons met de onzekerheid van het leven. Laatst was ik in Wenen (november 1887) en bezocht ik de plek waar het Ringtheater vlam vatte en afbrandde. Ik herinnerde mij de ontzetting, toen we in een verafgelegen stad vernamen hoe zevenhonderd ongelukkigen in een uur tijd in verkoolde en bijna onherkenbare lichamen waren veranderd.

De dood ontmoet ons waar en wanneer we hem het minst verwachten. Al bent u zorgeloos als het om uzelf gaat, o, bedenk dan hoe plotseling de dood uw kinderen kan wegnemen! Zorg dat ze bijtijds bekeerd zijn. Misschien zegt u: 'We kunnen doen wat we willen, maar aan de dood ontsnappen kunnen we niet.' In zeker opzicht is dat waar, maar in een ander opzicht niet. Zegt Jezus niet: 'Zo iemand Mijn woord bewaard zal hebben, die zal de dood niet smaken in eeuwigheid' (Joh. 8:52)? En ook: 'En een ieder, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid' (Joh. 11:26). En: 'Die dit Brood eet, zal in eeuwigheid leven' (Joh. 6:58)?

Maar de dood is niet de enige roofvogel die we moeten vrezen. Zoals de bekende Abessijnse reiziger ons vertelt, zijn er vogels die nog hoger vliegen en vandaar het toneel beheersen. Zo is er ook in ons geval een vogel die een hogere vlucht neemt dan de dood: hij die de macht heeft over de dood, de duivel, 'de overste van de macht der lucht' (Ef. 2:2). O, wacht niet tot deze vreselijke verderver over u komt! Vlucht naar een veilige schuilplaats!

Nu is het moment gekomen om te overdenken wat die veilige schuilplaats inhoudt. Het is niet voldoende als een zondaar enkel ontwaakt. Het is van het grootste belang dat hij de enige veilige schuilplaats kent en daarheen gaat. Bent u er zeker van dat u die schuilplaats hebt gevonden? Velen zijn er die ongelukkig zijn door een gevoel van zondigheid en gevaar, maar toch de droevigste vergissingen begaan als het gaat om de manier waarop God verlost. De vijand gebruikt allerlei kunstgrepen, soms heel sluw bedacht, om de zondaar bij de werkelijke schuilplaats weg te lokken. Wat is die schuilplaats? Het is Christus – de gekruisigde Christus. Het is enkel de Eeuwige Rotssteen (Jes. 26:4). Daar, in de diepe kloven (Hoogl. 2:14), vindt de arme, trillende duif rust en veiligheid na

verschrikking en achtervolging. Het is niet door het ter hand nemen van een eigen gerechtigheid, hoe ernstig en nauwgezet ook, waardoor u veiligheid vindt en ware vrede ontvangt. Dat gebeurt enkel door u te bekleden met de gerechtigheid van een Ander, te weten, de Zoon van God. Daar vindt uw schuldige ziel beschutting; daar vindt uw angstige hart kalmte en rust. Niet eerder kunt u beginnen te wandelen met God en te leven in heiligheid en plichtsgetrouwe gehoorzaamheid.

Op de wijde prairies van Amerika speuren jagers naar de wilde dieren die in die streken leven. Soms gebeurt het, terwijl ze zijn afgestegen voor het middagmaal of rustig liggen te roken, dat zij een onheilspellend verschijnsel aan de windzijde waarnemen. Een dichte en donkere wolk komt schrikwekkend snel dichterbij. Hoge vlammen rijzen uit boven de verschrikkelijke wolk, terwijl het geluid van knetterend gewas het oor bereikt. Doordat ergens een vonk op de prairie is gevallen, is ze in brand gevlogen. Buffels, antilopen en andere wilde dieren rennen voorbij om niet vernietigd te worden. De jagers wisselen een blik, klimmen op hun paarden en haasten zich om de snel oprukkende vlammen zo mogelijk vóór te zijn. Om te ontsnappen aan het vuur proberen ze een stroom of een zogenoemde kreek te bereiken en over te steken. Wanneer zo'n stroom zich tussen hen en het vuur bevindt en breed genoeg is, worden de vlammen gestuit en zijn de ruiters veilig.

Zo moet er ook voor u een stroom tussen u en de vurige wolk zijn voordat u veilig bent. Geloofd zij God, want terwijl zulke tussenliggende stromen er op de Amerikaanse vlakten niet altijd zijn, is er wél een brede en diepe stroom van het ene einde van de prairie tot het andere in deze door de zonde verwoeste wereld. Die rivier is niets anders dan de stroom van Immanuels kostbare, verzoenende bloed. Als dat bloed er is tussen u en Gods wrekende gerechtigheid, bent u veilig voor dood en gevaar. Zoals het bloed dat op de deurposten van de Israëlieten was gesprendeld, zal dit bloed de vlam van goddelijke wraak onmiddellijk doen bedaren. Maar veronderstel dat zo'n kreek of stroom niet binnen het bereik van de jagers is. Wat moeten ze dan doen? Terwijl de paarden vermoeid uitblazen, stijgen de mannen af. Een van hen strijkt een lucifer aan en houdt die bij de droge sprietjes gras aan zijn voeten. Langzamerhand

lukt het hem een zwak vuurtje te ontsteken. Hij blaast ertegen, maakt wind met zijn hoed en al snel staat het beetje begroeiing vóór hem in brand. De vlam wordt sterker en beweegt zich naar voren. Nu bevinden de jagers zich tussen twee vuren: de wild stormende oven achter hen en de gloed van de brandende begroeiing vóór hen. Maar wanneer de vuurzee achter hen oprukt, stappen ze op de zwartgeblakerde, soms nog nasmeulende grond, waar het vuur dat ze zelf hadden aangestoken al overheen is gegaan. Zo gebeurt het dat de vlammen achter hen geen nieuwe brandstof krijgen en uitdoven. Zo blijven de jagers ongedeerd.

We zien dus dat de uitkomst voor de jagers is bewerkt door de aarde vóór hen die al verschroeid is. Zo is er ook uitkomst voor ieder die tot Christus alleen de toevlucht neemt en afziet van elke andere toevlucht. Want het vuur van Gods toorn is reeds neergekomen op Hem Die voor ons tot zonde is gemaakt, Die voor ons een vloek is geworden. Er is geen redding buiten Christus. Ik heb van niemand anders gehoord dat hij zich voor ons wilde opofferen, dan alleen van Christus. 'En de zaligheid is in geen ander; want er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden' (Hand. 4:12). Bovendien, geen andere religie dan de christelijke spreekt ons over een Zaligmaker. Andere religies vertellen ons niet eens dat we een redder nodig hebben. Christus is de Rots der eeuwen. Veracht de dag van het heil niet. U hebt geen tijd te verliezen. Morgen kan het te laat zijn.

Toen ik in 1883 in Natal was, logeerde ik in het huis van een dame van wie de echtgenoot kort daarvoor was omgekomen. Hij stierf door een brand zoals ik zojuist heb beschreven, die plotseling de bomen en planten op de plek waar hij werkte in een vuurzee veranderde. De vlammen kwamen snel op hem af. Hij kende de enige mogelijkheid tot ontkoming en probeerde haastig de begroeiing vóór hem in brand te steken. Maar hij was te laat! De brullende vlammen kwamen op hem af terwijl hij nog bezig was het vuur aan te steken. Voordat hij een stukje grond kon platbranden – hij had nog maar een enkele minuut nodig – stierf hij een afschuwelijke dood. Dit alles hoorde ik van de weduwe zelf. 'Ziet, nu is het de welvaange-name tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid!' (2 Kor. 6:2).

3. De overtuigde zondaar bij de opening van de veilige rotsspleet

Het gebeurt niet zelden, dat een overtuigde zondaar die bij de opening in de rots aankomt, aarzelt of weigert naar binnen te gaan. Hij is als een duif die na een lange vlucht de rotsspleet heeft bereikt, maar om een of andere reden niet naar binnen wil gaan. In plaats dat ze haar vleugels ineenvouwt en de schuilplaats binnenwipt, blijft ze in de buurt rondfladderen, of ze strijkt neer op een takje of een uitsteeksel bij de ingang. Hoe komt dat? Zou het zijn, omdat een gemene slang op de rots is gekropen en zich de rotsspleet binnen gekronkeld heeft, waar hij met zijn trillende gevorkte tong en zijn loerende oog zijn prooi opwacht? Of is het de blik van een sluwe vos, van boven afgedaald in de kloof, die het opmerkelijke duifje afschrikt?

Laat me dit tegen u zeggen, aarzelende zondaar: u bent bang voor de Heere Jezus zonder dat daar enige geldige reden voor is. Het is helaas goed mogelijk dat verschillende luisteraars op dit moment zeer ongelukkig zijn. Ze zijn overtuigd van zonde en ze kennen de leer van vrije genade heel goed: ze weten dat er geen andere zaligmaker is dan de Heere Jezus alleen. Toch hebben ze geen troost, geen vrede. En Christus lijkt eigenlijk niets voor hen te betekenen. Ze zijn heel dicht bij de ingang tot de zaligheid, maar om een verkeerde reden aarzelen ze om naar binnen te gaan. Ze kunnen niet beslissen. Ze werpen bezwaren op. Ze kunnen niet tot het besluit komen om op de Heere Jezus te vertrouwen voor hun eigen zaligheid. Ze leven een nutteloos leven terwijl de wereld schreeuwt om hun hulp.

Laat ik voor een moment mijn verbeelding de vrije teugel geven. Wat zie ik daar op het donkere, onstuimige water deinen? Een vreemd bouw-sel! Het zou een schip kunnen zijn, maar er ontbreekt van alles wat bij een schip hoort. Er is geen mast, geen zeil, geen schoot, geen roerriem, geen roer, geen dek, geen ladder, geen kabel, geen anker, geen stuurman, geen matroos, geen kapitein, geen patrijspoort, geen reddingsboot en geen vlag. Terwijl ik kijk, zie ik hoog in de lucht een kleine vogel die snel in de richting van dit gevaarte vliegt. Hij baant zich een weg naar een opening aan de bovenkant die ik niet eerder heb opgemerkt. Het is

een soort raam in het schuine dak van het vreemde vaartuig. Het raam is open en het vogeltje staat op het punt naar binnen te gaan. Maar wat nu? De duif aarzelt plotseling en wacht. Het kleine vogeltje strijkt neer, dan weer op de balk boven het raam, dan weer dicht bij de overdekking. Het fladdert rond, het fladdert en fladdert, maar gaat niet naar binnen.

Dan verschijnt een eerbiedwaardig hoofd voor het raam. Het is Noach zelf. Zijn naam betekent 'rust'. De aartsvader zegt: 'Mijn kleine duif, wat ben je vermoeid. Waarom kom je niet binnen?' De duif kijkt hem treurig aan, alsof ze zeggen wil: 'Ja, ik ben moe, na een hele dag vliegen boven de eindeloze, donkere wateren, zonder rust te vinden voor de holte van mijn voet. Ik ben bang dat ik in het water val en verdrink!' 'Waarom kom je dan niet binnen?' Maar de vogel blijft rondfladderen, ze gaat niet naar binnen. En nu zie ik dat Noach voorzichtig zijn hand uitsteekt en de duif gauw vastpakt. 'Hij stak zijn hand uit, en nam haar, en bracht haar tot zich in de ark' (Gen. 8:9). Dan drukt hij de duif tegen zijn borst, strijkt haar veren glad en sluit het raam. Hij loopt de trap af en roept Sem, Cham en Jafeth en de vier vrouwen. Hij zegt: 'Hier is ons vogeltje weer terug!' Ze pakken de duif alle zeven om beurten vast en zeggen iets tegen haar. Dan laten ze haar los en vliegt het beestje omhoog naar de dakspanten in de ark.

U lijkt vandaag op die duif. Ook u bent naar het raam van de ark gekomen. U bent vermoeid van zonden en zorgen, van het zwerven, van het wachten, van de onrust. Maar in plaats dat u de Ark der behoudenis binnengaat, blijf u maar rondfladderen. Wie is Hij, Die u zo vriendelijk aankijkt vanuit het raam? Het is de ware 'Noach' Zelf, de Rustaanbrenger voor vermoeiden. Luister naar Zijn gevoelvolle stem die klinkt boven de diepe wateren: 'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Math. 11:28). Ja, rust! Rust is wat u nodig hebt. Besluit dan vandaag om Christus aan te nemen, Hem u eigen te maken, Hem op Zijn woord te geloven en uw vertrouwen op Hem te stellen.

Ik vraag u ernstig: kunt u niet, wilt u niet vandaag nog uw vertrouwen op Hem stellen? U zegt: 'Ik wil het proberen.' 'Proberen' baat niet. 'Dan

zal ik op Hem vertrouwen.' 'Zullen' baat ook niet. Zeg maar: 'Heere, door Gods genade vertrouw ik op U.' Laat dit de laatste dag zijn van uw aarzeling, van uw besluiteloosheid. Jarenlang hebt u tevergeefs gewacht op een teken van geschiktheid in uzelf, op een volmacht om u aan te moedigen, anders dan het woord van Christus. Waarom blijft u van verre staan, óf door enig wantrouwen te koesteren ten opzichte van Christus' bereidheid om u te redden, óf door vergeefs te wachten op enige waardigheid in uzelf waarmee u zich bij Christus kunt aanbevelen?

Moge de genadige arm van de Heere zich nu uitstrekken en u midden in uw gefladder binnenhalen. En zal de Heere Jezus u dan niet aan Zijn hart drukken? Ja, Hij zal u aan de engelen laten zien als Zijn eigendom en hun vragen zich met Hem te verblijden over uw behoud. Meer nog, Hij zal uw naam belijden voor Zijn Vader (Matth. 10:32) en er zal vreugde zijn in heel het Vaderhuis. De Heere Jezus zal Zich over u verblijden met vreugde, de engelen zullen zich over u verblijden en God de Vader zal Zich over u verblijden. Het zal zijn zoals in het huis van de vader uit de gelijkenis, toen de verloren zoon weer thuiskwam.

Eén ding moet ik u nog zeggen. Jesaja spreekt in dit vers niet over één duif, maar over een hele menigte. Het is als een wolk van duiven, met uitgespreide vleugels, die hij in het licht van de profetie ziet vliegen naar hun 'vensters', hun huizen. Nu is de bekering van één zondaar al een kostbare en bijzondere gebeurtenis. Maar we zien niet alleen uit naar de bekering van één zondaar, maar van vele! En ik zeg u, als één zondaar ontwaakt, tot bekering komt en vergeving ontvangt, is er reden om op korte termijn andere bekeringen te verwachten, hetzij in de familie, hetzij in de gemeente.

Hebt u weleens vanachter een schutting naar een zwerm vogels gekeken die voedsel zoekt tussen de stoppels op het veld? Bedrijvig pikken ze zadjes of ander voedsel op, zonder te merken dat u hen gadeslaat. Plotseling vliegt een van hen op. De andere besteden er geen aandacht aan, maar blijven voedsel zoeken. Al snel vliegt er nog een vogel op, en nog een. En dan stijgt opeens de hele vlucht omhoog, alsof ze op

hetzelfde moment allemaal dezelfde ingeving krijgen. U hoort het geruis van de vleugelslagen waarmee ze zich naar een andere plek haasten om voedsel te zoeken.

De vijf discipelen Johannes, Andreas, Petrus, Philippus en Nathanaël kwamen een voor een bij de Jordaan. Maar met Pinksteren kwamen er in korte tijd drieduizend tegelijk, ontwaakt door het woord van een van hen. Ze stegen op als een zwerm duiven waarvan de vleugels 'overdekt' waren 'met zilver, en welker vederen zijn met uitgegraven geel goud' (Ps. 68:14). Ze volgden het voorbeeld van de anderen en werden ingezameld. Dat kan opnieuw gebeuren. Als vandaag slechts een of twee van u besluiten zich aan Jezus toe te vertrouwen, en vrede vinden door het geloof, kunnen we verwachten dat vanaf deze banken een hele zwerm verontruste zondaren zal opvliegen.

Onlangs sprak ik in Londonderry over deze dingen aan de hand van deze tekst. Een sympathieke jongeman van negentien keerde huiswaarts, onder de indruk van wat hij had gehoord. Een vriend die met hem naar de preek had geluisterd, trachtte hem te bewegen Christus aan te nemen. Dat deed de jongeman, op dat moment en op die plaats. Drie weken later schreef hij me dat hij in die nacht opnieuw geboren was, dat inmiddels elf personen uit zijn omgeving de Heere hadden gevonden en dat anderen waren wakker geschud. Laten vandaag een of twee van u Jezus ontvangen. Dan zullen ook anderen, uw metgezellen, hoop krijgen en moed vatten, zodat deze dag voor velen van u zal zijn als het begin der dagen en een hele menigte wordt thuisgebracht.

Amen.